

Φασουλῆς σὺν Δεληγιάννη
τὸ Χριστὸς ἀνέστη κάνει.

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, μέγιστε τοῦ ἔθνους στρατηλάτα,
ποῦ μ' ἔδρα τὰ γεράματα εἰσαι γεμάτος νεράτα

Δ.—Χριστὸς ἀνέστη, μὲν ἀμί...

Φ.— Χριστὸς ἀνέστη πάλιν,
ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν ἐνθερμον ἀγκάλην
καὶ δότε μου τὰ χεῖλη σας, τὰ πόρνα σας χεῖλη,
ποῦ τὰ τρομάζει ὁ Χαμίτ καὶ ἡ Ψηλή του Πύλη,
ὅπου κρατοῦν μετέωρον τὴν Δύσιν καὶ τὸν Αἴμον,
ποῦ τρώπαια ὑπόσχονται τρομακτικῶν πολέμων,
ὅπου τὰ ἐφοβήθησαν καὶ Τόρεις καὶ Οὐῆγοι
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἀφενκα ἡ τύχη μας ἀνοίγει
καὶ θὰ μᾶς δώσουν βέβαια τοῦλάχιστον τὴν Κοστρο,
γιατὶ φοβοῦνται μὴ τυχὸν τοὺς σπάσωμε τὰ μοῦτρα,
ναί, δότε μου τὰ χεῖλη σας νὰ τὰ γλυκοφιλήσω
καὶ θάρρος πρὸς τὸν πόλεμον καὶ δύναμιν ν' ἀντιλήσω.

Δ.— Ἄλλ' ὅμως ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ ὡς τόσο
νὰ λάβω τὸ εὐτύχημα ἐν φιλῆμα νὰ δώσω
εἰς τὸ εὐρὺ σας μέτωπον...

Φ.— Χριστὸς ἀνέστη πάλιν,
ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν ἐνθερμον ἀγκάλην
κι' ἀφήσατέ με, σὺν βῆθ πλέ, τὴν πλάνην μου οἰκτεί-
[ρων,
τοὺς κομποτάτους πόδας σας ν' ἀλείψω διὰ μύρων.

Δ.— Ἄν ἄλλοτε οἱ πόδες μου ἐκ μύρων πλήρεις ἦσαν,
μὰ τώρα θέλω νὰ πατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν πίσσαν.
Ἐν τούτοις, φίλε κύριε, σᾶς ἐπαναλαμβάνω
πῶς ἔδρα βαίνουν κατ' εὐχὴν κι' εἰς τὸν σκοπὸν μου

[φθάνω.

Ἐντεῦθεν μὲν προσβλέπομεν προστάτιν τὴν Ρωσίαν,
ἐκεῖθεν ἀρμενίζομεν μὲ τὴν διαιτησίαν,
ἐπικυροῦν τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
περὶ παραχωρήσεων φωνάζουν εἰς Λονδίον
κι' ἐστείλαμεν ἑστὰ σύνορα καὶ τὸν Μαυρομιχάλην...

Φ.— Ἐὰν καὶ δὲν ἐννόησα τοὺς λόγους σας ἀκόμα,
ἀλλὰ πιστεύω σ' ὅ,τι πῆ τὸ ἀληθές σας στόμα.
Καὶ ὅπως ἡ Κασσιανὴ τὰ γόνατά μου κλίνω
καὶ μετανοίας δάκρυα ἐνώπιόν σας χύνω,
διότι δὲν ἐπίστευα ἰστοὺς λόγους σας ὡς τώρα
κι' ἀπελπιζόμουν κι' ἔλεγα «Ἄντιο, Δεονώρα.»
Ἄλλ' ἤδη ἑστὰ κηρύγματα πιστεύω τοῦ πολέμου
καὶ μίαν κλάραν μοναχὰ ἢ σκοῦπαν δώσατέ μου
καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς ἔμπορει κι' ὁ Φασουλῆς ὁ Ἕλληνας
νὰ φυγαδεύσῃ σωρηδὸν τῶν Τούρκων τὴν ἀγέλην.

Δ.— Καὶ ἂν μὲ τελεσίγραφα μὲ κεραυνοβολήσουν,
σᾶς βεβαιῶ σερεζιμάν πῶς δὲν θὰ μ' ἀφοκλίσουν

- Φ.—Τοιαῦτα κατορθώματα δὲν ἤλιξα μεγάλα
κί' ὁποιος δὲν εἶναι φίλος σας ἀξίζει γιὰ κρεμάλα.
- Δ.—Διαιτησία... πόλεμος... ὃ προσφιλή μου φίλε!...
ὃ ἀρχῶν εἰσελεύσεται κί' ἀράτωσαν αἱ πύλαι.
Ἡ Βερολίνοιος γραμμὴ κί' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα...
ἐν ὄλλον δότε μου εὐθύς νὰ ρίξω δύο συμπάρα.
- Φ.—Ἐν τούτοις ἄς τσουγκρίσωμεν ταῦτ' ἀ χωρὶς κακίαν,
προτοῦ νὰ τὰ τσουγκρίσετε μ' Ἑβρώπην καὶ Τουρκίαν.
- Δ.—Ἰδοὺ!.. ταῦτό σας, μὸν ἀμί, τὸ ἔσπασα εἰς τρία.
- Φ.—Ἐτσι ἄς σπάση κί' ἡ Τουρκία καὶ ὀλ' ἡ Ἑσπερία.
- Δ.—Εἰς ὀλα νίκη!.. πουθενὰ δὲν φαίνονται ἀγκάθια.
- Φ.—Πλὴν προσοχή μὴ χάσετε ταῦτ' ἀ μὲ τὰ καλάθια.

Εὐαγγέλια καμπόσα,
μὲ στρυφνὴ γραμμένα γλώσσα.

Καὶ ἦλθ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ὁ κύριος Πετρίνης,
εἰς ἐκ τῶν μάλα ἱατρῶν ἀπὸ Ἀρμισθαίας,
ὃς καὶ αὐτὸς ἐκήρυττε τὸν πόλεμον τοῦ **Χρόνου**
κί' ἠτήσατο ἐκ Φασουλῆ τοῦ Δούνη του τὸ σῶμα.
Ἐκεῖνος δὲ ἐθαύμασεν εἰ τέθνηκεν ὁ Δούνης
κί' εὐθύς προσκαλεσάμενος Πετρίνην ἐπηρώτα,
εἰ ὄντως Δούνης τέθνηκε... καὶ γνοὺς ἀπὸ Πετρίνη,
τὸ σῶμα ἐδωρήσατο τοῦ δολοφονηθέντος.
Ὁ δὲ Πετρίνης πάραυτα σινδόνας ἀγοράσας,
ἐνείλησε τὸν μαχητὴν ἐν καθαρῷ σινδόνι
κί' ἐν μνήματι κατέθηκεν, ὃ ἦν ἐκ μαύρης πέτρας
καὶ λίθον προσεκύλισεν ἐπάνω τοῦ μνημείου.
Ἡ δὲ κυρὰ Δημήτρενα κί' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κί' ἄλλαι πολλαὶ πυρέσσουσαι ἀπὸ Γκαζοχωρίου,
ἀπὸ μακρόθεν ἴσταντο τὴν ἐνταφὴν ὀρῶσαι.

Β'.

Εὐθύς δὲ τῇ ἐπαύριον κατόπιν τῆς κηδείας,
συνήχθησαν πρὸς Φασουλὴν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐφένδρων,
φωνάζοντες καὶ λέγοντες «Φοβούμεθα σπουδαίως
μήτοι ὁ Δούνης ἀληθῶς δὲν ἐδολοφονήθη.
Κέλευσον οὖν τὸν τάφον του εὐθύς ἀσφαλισθῆναι,
μήτοι λαθραίως ἔλθωσι τοῦ **Χρόνου** οἱ συντάκται
καὶ ἀναστήσωσιν αὐτὸν καὶ εἰπωσι τῷ πλήθει:
Ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν ὁ μέγας πολεμάρχος
καὶ ἡ ἐσχάτη πλάνη μας χείρων τῆς πρώτης ἔσται.»
Ἐφη δ' αὐτοῖς ὁ Φασουλῆς «Ἐπάγετε ἀφόβως
κί' ἀμέσως ἀσφαλίσασθε, ὡς οἴδατε, τὸν τάφον.»
Οἱ δὲ μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ γδούπων πορευθέντες,
ταχέως ἠσφαλίσαντο τοῦ μαχητοῦ τὸν τάφον,
σφραγίσαντες τὸν λίθον του μετὰ τῆς κουστωδίας.

Γ'.

Ὁρθρου βαθέος ἡ Μαριώ κί' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κί' ἄλλαι πολλαὶ ἠγύρασαν σαρώματα καὶ μόσχους,
ὄπως ἀλείψωσιν αὐτοῖς τὸν πρὶν **Γκαζοχωρίτην**.
Κί' ἡλίου ἀνατείλαντος ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθον,
σκεπτόμεναι πρὸς ἑαυτάς καὶ λέγουσαι συνάμα:
«Καὶ τίς τὸν λίθον ἀραγε ἡμῖν ἀποκυλίσει;»
καὶ πᾶσαι ἀναβλέψασαι περιτρομοὶ ὀρῶσιν,
ὅτι ἀποκεκύλισται τοῦ μνημειοῦ ὁ λίθος,
(μέγας γὰρ ἦν καὶ φοβερός). Καὶ εἰσελθοῦσαι εἶδον
καθήμενον πρὸς δεξιὰ πυρρῶδη νεανίσκον
μετὰ γλαυδὸς ἐρυθρᾶς καὶ κλάρας καὶ ρομφαίας.
Λέγει δ' ἐκεῖνος πρὸς αὐτάς «Ποσῶς μὴ ἐκθαμβήσθε

ζητεῖτε τὸν προστάτην σας τὸν δολοφονημένον
οὗτος ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔστι πλέον ὄδε·
Ἴδε ὁ τόπος οὗτοσι πρὺ ἔθηκαν ἐκεῖνον.
Ἄλλ' εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πετρίνῳ,
ὅτι ἐπὶ τὸν πόλεμον ὑμᾶς προάγει πάντας·
ἐκεῖ τὸν Δούνην ὄψεσθε, καθὼς τοῖς πᾶσιν εἶπεν.
Αἱ δὲ δραμοῦσαι ἔφυγον ταχὺ ἐκ τοῦ μνημείου·
εἶχε δ' ἐκεῖνας ἔστασιν καὶ φρικαλέος τρόμος,
οὐδὲν δὲ εἶπον οὐδενί, τοιγάρτοι ἐφοβοῦντο.

Δ'.

Ἐξῆλθεν οὖν ὁ ἱατρὸς κί' εἰς ἄλλος ἐκ τοῦ **Χρόνου**
καὶ πρὸς τὸ μνήμα ἤρχοντο ἐν σιωπῇ κί' οἱ δύο.
Ἄλλὰ ὁ ἄλλος μαθητῆς τοῦ ἱατροῦ προτρέξας,
εἰς τὸ μνημεῖον ἔδραμε, καὶ παρακύψας βλέπει
τοῦ Δούνη τὰ ὀδόνια νὰ εἶναι ἄνω κάτω
καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
οὐ κείμενον συναναμιξ μετὰ τῶν ὀδονίων.
Τότε δὲ οὖν κί' ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνήμα
κί' εἶδεν αὐτὰ κί' ἐπίστευσε τὴν ἔγερσιν τοῦ Δούνη.

Ε'.

Ἡλίου δ' ἐπιφώσκοντος εἰς μίαν τῶν **Σαββάτων**,
προσῆλθε καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν τάφον θεωρῆσαι.
Κί' ἰδοὺ σεισμός ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἐω μέγας·
καὶ γὰρ ὁ Ἄρης καταβάς ἐκύλισε τὸν λίθον.
Ἦν δὲ ἡ ὄψις του φρικτὴ καὶ πύρινον τὸ βλέμμα.
Ἀπὸ τοῦ φόβου δὲ αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς ἐσεισθη
κί' ὡσεὶ νεκρὰ ἐγένετο ἡ κουστωδία πᾶσα.

ΣΤ'.

Ὁ Δούνης δ' ἀναστὰς πρῶτὴ τῇ Γεωργενα ἐφάνη,
ἔξ ἧς ἐννέα πυρετοὺς ἐλώδεις ἐκβεβλήκει,
ἐκείνη δὲ ἀπήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν **Χρόνον**.
Κάκεινοι οὖν ἀκούσαντες πῶς ἀναξῆ ὁ Δούνης,
εἰς τὴν Γκαζοχωρίτισσαν ἠπίστησαν οἱ πάντες.
Μετὰ δὲ ταῦτα ἐν μορφῇ ἐφανερώθη ἄλλη
Πετρίνη τῷ Ἀσκληπιῷ, θηρεύοντι ἀρρώστους.
Κάκεινος τὴν ἀνάστασιν ἀπήγγειλε τοῖς ἄλλοις,
ἀλλ' οὐδὲ κἂν τῷ ἱατρῷ ἐπίστευσαν ἐκεῖνοι.

Ζ'.

Ὑστερον δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐφανερώθη
κί' ἐπέπληξε κί' ὀνειδίσειεν αὐτῶν τὴν ἀπιστίαν,
ὅτι οὐκ ἂν ἐπίστευσαν αὐτὸν ἐγγηγερόμενον.
Κί' εἶπεν αὐτοῖς «Εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον πορευθέντες,
κηρῦξατε τὸν πόλεμον ἐν πάσῃ τῇ δυνάμει.
Ὁ γὰρ πιστεύσας εἰς αὐτὸν σωθήσεται ἀφεύκτως,
ὃ δ' ἀπιστήσας λέγεται Αὐστριακὸς προδότης.
Σημεῖα δὲ εἰς τοὺς πιστοὺς ἀκολουθήσει ταῦτα·
δαιμόνια εἰς τῶνομα τοῦ Δούνη ἐκβαλοῦσι,
μὲ κλάρα κινήσουσι τὰ πλήθη τῆς Τουρκίας,
κἂν φονευθῶσιν ὡς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθανοῦσι,
παράσημα δὲ λήψουσι διὰ τὸ Γκαζοχωρὶ
καὶ πρῶτην θέσιν ἔξουσι παρὰ τῷ Δεληγιάννῃ.»
Ταῦτα εἰπὼν τοῖς μαθηταῖς ἀνῆλθεν εἰς τὸν **Χρόνον**
κί' ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ ἱατροῦ Πετρίνη
καὶ δεκαεξὶ ἔγραψε περὶ πολέμου ὀρθρου
καὶ προσεφώνησεν αὐτὸν διὰ τροχαίων στίχων
καὶ Κορδορούμπας ποιητῆς καὶ ὁ Ἰασωνίδης.
Τοῦ **Χρόνου** δὲ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐξεληθόντες,
ἐκήρυξαν ἀπανταχοῦ τὸν πόλεμον τοῦ Δούνη
οὐπερ ἡ δόξα γένοιτο εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.